

Het gezin:

No nonsens-Phil, mijn partner in crime. Op hem kan je bouwen. Dochter Mie houdt de boel bij mekaar. Zij lijmt de twee broers als ze botsen. Voor Friends en lekker eten mag je haar altijd roepen. De Broers Bro en Ket zijn twee uitersten. Bro geniet van zijn fantasiewereld en kan heel stilletjes met iets bezig zijn, Ket die hoor en zie je altijd! En ik? Ik ben Beth, ik hou van verhalen en mensen en geef jullie graag een inkijk in mijn gezin.

Charmant frappant

OVER VERHALEN AAN TAFEL EN FRIET

“Rustig eten is de basis van alles.” Zeker twee keer, wellicht drie. Dat zal het gemiddelde zijn waarop we deze zin herhalen bij elke maaltijd. Lepels kletteren in borden. Voeten wippen op en neer tegen de stoelrand. Een mes knalt tegen de grond. Dat zijn de achtergrondgeluiden. Op de voorgrond vechten onze drie tieners om het woord.

Nu ook Bro naar de middelbare school gaat, niet dezelfde school als die van Mie, hebben de kinderen elk hun verhalen-van-de-dag. “Nee, Bro, nu is het aan Ket.” “Mie, is je verhaal rond? Bro zit daar al de hele tijd met zijn vinger in de lucht (echt waar!).” Het lijkt wel een onthaalkring op school, of een debat in een televisiestudio. Phil en ik modereren, en steken tussendoor een hap in onze mond. We genieten natuurlijk van de verhalen en het vuur erin, maar rustig eten, dat kunnen we niet.

De verhalen brengen de wereld van onze tieners binnen, maar bieden ook spiegels op onze opvoeding. De rode draad is dat het op een ander altijd beter is. “Bij hen thuis is er elke week twee keer frieten!” Waarop wij: “Wij eten frieten als er geen tijd is om te koken.” En verder verdedigend: “Dat is toch leuk, dan is friet eten telkens een verrassing en blijft het speciaal!” Met tegenzin steekt Ket de wokgroentjes in zijn mond. En Bro bedelft ze onder een hoop gemalen kaas.

Mie houdt niet zo van friet. Haar verhalen zijn ook al wat diepgaander. Zou dat samengaan? Zo kan zij niet tegen onrechtvaardigheid. Ze baalt ervan als er aan de meisjes van haar klas minder hoge eisen gesteld worden in de les beweging dan aan de jongens. In haar vrije tijd engageert ze zich voor goeie doelen en geeft ze zich op als luisterend oor voor andere kinderen op school. De verhalen die zij vertelt, maken het soms wat stiller aan tafel.

Tussendoor proberen Phil en ik ook wat te vertellen over onze werkdag. We zitten naast mekaar, maar verstaan mekaar niet. “Mama zit naast mij en ik hoor niet wat ze zegt. Laat ons rustig eten.” In koor scanderen de drie: “Want rustig eten is de basis van alles.” Gelach, om deze gezinsmantra. En gekletter, getik, geknal. Misschien morgen toch een bakje friet halen ...? Dat kunnen we met de handen eten, elk uit ons eigen bakje, misschien zelfs vanuit de zetel. Dan is er meer ruimte om echt te luisteren naar mekaars verhalen. Want die willen we niet missen.

Beth, mama van Mie, Bro en Ket

